

Betreft: adviezen rond de verdere implementatie van Eigen Krachtconferentie

In 2011 maakt de Vlaamse overheid middelen vrij voor een pilootproject rond Eigen Krachtconferenties. Er werd voor één jaar middelen vrij gemaakt, toegewezen aan steunpunt algemeen welzijnswerk, om de verdere implementatie over gans Vlaanderen vorm te geven.

Deze keuze komt tegemoet aan een aantal belangrijke, noodzakelijke randvoorwaarden om stappen vooruit te zetten. Er wordt een duidelijke locomotief aangeduid, er worden eerste stappen gezet richting professionalisering. Als enthousiaste supporters van dit model zijn we blij met deze kansen.

De vzw EKC.be is sinds de prille interesse voor dit model zo'n 5 jaar geleden, direct betrokken bij diverse projecten rond Eigen Krachtconferenties, steeds in nauw overleg met de Nederlandse collega's van de Eigen krachtcentrale. We hadden de voorbije jaren vele contacten met partners binnen en buiten de reguliere hulpverlening. Vanuit deze ervaring willen we als bestuur van EKC.be, samen met onze partners, enkele belangrijke zorgen en bedenkingen formuleren rond het huidige voorstel.

We willen op de eerste plaats heel duidelijk benadrukken dat onze zorgen niet gaan over naar *wie of waar* middelen gaan, maar wel over *wat* er binnen de beperkte middelen prioriteit moet krijgen, om een sterk resultaat neer te zetten.

1. De looptijd van dit project (één jaar) is erg kort. Bovendien is de operationele periode van het project vermoedelijk nog veel korter, want veel tijd zal gaan naar:
 - het inwerken van een nieuwe partner, zoeken naar afstemming. Concreet kan de operationele periode ten vroegste begin maart starten.
 - voldoende ruimte maken voor de inhoudelijke en administratieve afronding van het pilootproject op het einde. Doe je dit niet dan is de investering van een jaar verloren geld. Concreet loopt de operationele periode dus eind oktober af.
 - Deze periode wordt dan nog eens onderbroken door de grote vakantie, een moeilijke tijd om families te mobiliseren.

We bepleiten dan ook **een tijds kader van minstens twee jaar**.

2. De focus ligt best vooral op die regio's die reeds enkele jaren rond EKC bezig zijn: Vlaams-Brabant en Limburg. We merkten in overleg op 27 januari evenwel dat er bereidheid is om regio's in verschillende tempo's te laten groeien, wat zeker positief is. Toch lijkt het goed om eerst een werkbare structuur uit te bouwen in beide pilootregio's, alvorens EKC over heel Vlaanderen uit te rollen. We merken dat in andere methodieken (vb. YAR) deze geleidelijk opbouw wel gevolgd wordt. Het lijkt ons belangrijk en juist dat ook andere regio's de kans krijgen om te experimenteren, werkgroepen te starten, bekendmaking te doen, Maar een geleidelijke opbouw biedt de beste garanties voor een succesvolle implementatie.

3. We begrijpen dat momenteel alle personeelsmiddelen (35.000 €) zullen ingezet worden op communicatie, procesbegeleiding rond implementatie. Er zijn zeer beperkt middelen voorzien voor de professionalisering van de kerntaken rond EKC, namelijk het opleiden, rekruteren, coachen van vrijwilligers. Dit lijkt ons een fundamenteel foute keuze. Het lijkt ons logisch dat de kern van het proces voorrang krijgt, als er prioriteiten gesteld moeten worden inzake professionalisering. Je kan geen taart bakken met alleen crème fraiche Het is niet realistisch dat beperkte vrijwillige inzet deze kerntaken moet dragen, terwijl alle gesubsidieerde mankracht ingezet wordt rond communicatie en procesbegeleiding. Scherp geformuleerd lijkt het **de vrijwillige locomotief de gesubsidieerde wagon moet trekken** We herhalen dat dit los staat van wie deze opdracht opneemt.

Meest voor de hand liggende oplossing lijkt ons via een herschikking van de middelen ervoor te zorgen dat ook de inhoudelijke kerntaken kunnen geprofessionaliseerd worden. Indien dit onmogelijk blijkt, lijkt het ons noodzakelijk om voorrang te geven aan het realiseren van goede trajecten, en de huidige middelen dus te heroriënteren naar deze opdrachten. EKC.be is in dat kader bereid om alle bestaande expertise, bestaande contacten met coördinatoren, over te dragen aan het steunpunt algemeen welzijnswerk, en een medewerker daar in te werken. Maar we zijn nog sterker vragende partij om ook middelen te voorzien om de kern van EKC te versterken: de uitbouw van de coördinatorenwerking, de screening van aanmelding en ondersteunen van hulpverleners bij aanmelden. EKC.be is daarbij bereid om de eigen, zeer beperkte reserves, opgebouwd uit vrijwilligerswerk, in te zetten om deze inhoudelijke rol te verzekeren. Toch zal een belangrijke bijkomende inspanning nodig zijn, willen we tot voldoende gelijkwaardigheid komen tussen middelen voor inhoud en organisatie (halftijdse tewerkstelling).

We zijn ervan overtuigd dat een duidelijke focus op de bestaande pilootregio's (Vlaams-Brabant en Limburg) de inspanning rond communicatie en structureel-voorbereidend werk kan beperken. In beide regio's is er op dat vlak al heel wat werk verzet. Regionale verankering en draagvlak zullen in de eerste plaats ook door werkgroepen opgenomen moeten worden, en kunnen onmogelijk door één persoon gedragen worden.

Deze inhoudelijke taken zijn niet af te lijnen tot enkele duidelijk afgebakende, losse en eenmalig te vergoeden opdrachten als 'één training voor coördinatoren'. Het is essentieel dat informatie vanuit de concrete trajecten kan leiden tot bijsturing, dat de supervisor kan participeren aan overleg en vergaderingen. De inhoudelijke uitbouw vraagt een volcontinue inzet. Kortom: we adviseren nadrukkelijk dat er ook middelen voorzien worden om **de kerntaken van Eigen Kracht te versterken, en dat er bij schaarste hieraan voorrang wordt gegeven**. *Vergaderingen zullen beleidsmakers en werkveld niet overtuigen, sterke trajecten wel !*

4. We hebben, naar analogie met de Eigen Krachtcentrale Nederland, steeds sterk gepleit voor voldoende onafhankelijke positie, naast de reguliere hulpverlening. Eigen Krachtconferenties gaan over hulpverlening, maar ze zijn zelf geen hulpverlening. In een grote koepelorganisatie als het steunpunt algemeen welzijnswerk riskeert EKC ondergesneeuwd te raken in de veelheid van thema's. We zien ook op termijn mogelijkheden voor EKC in heel andere sectoren als ouderenzorg, gezondheidszorg, onderwijs, gedetineerden,
5. Een gelijkwaardige verdeling van middelen tussen 'organisatorische opdrachten' en 'inhoudelijke opdrachten' lijkt ons een noodzakelijke voorwaarde om deze duobaan te kunnen doen slagen. Op termijn lijkt het ons nog steeds wenselijk dat organisatie en inhoud samen blijven. Met twee spelers bestaat het risico op onduidelijkheid over verantwoordelijkheden, kans op misverstanden, Wie bepaalt dan de koers ? Wie hakt de knoop door als er strategische keuzes gemaakt moeten worden ? Er blijft onduidelijkheid

over wie op termijn de locomotief wordt van EKC. Opnieuw: voor ons is 'wie dat wordt' veel minder belangrijker dan dat die er komt.

Samengevat pleit EKC.be voor:

- een tijds kader van 2 jaar
- een sterkere focus op pilootregio's Vlaams-Brabant en Limburg, met geleidelijke uitbouw naar de rest van Vlaanderen.
- Voor een evenwicht tussen middelen voor organisatie (communicatie, procesbegeleiding) en middelen om de kerntaken te versterken. Bij schaarste dienen alle middelen maximaal te gaan naar wat volgens ons belangrijkste prioriteit is, de motor van Eigen kracht: uitbouw van een goede coördinatorenwerking, die ook als centraal punt aanmeldingen kan capteren en screenen.
- Aandacht voor het unieke, onafhankelijke en specifieke karakter van de werking van EKC

Al rijdend bijsturen is altijd moeilijk. We beseffen dat het lijkt alsof we moeilijk doen, in plaats van blij te zijn dat dit model een plekje krijgt. We willen deze unieke kans echter goed besteden, in het volle besef dat er geen tien andere kansen zullen volgen. Mogelijk volgt op grond van dit pilootjaar een beslissing over verdere implementatie. We denken dat Eigen Krachtconferenties een eerlijke, goede kans verdient. Vandaar dat we deze inspanning hebben willen leveren om al onze reële zorgen op een rijtje te zetten.

Namens EKC.be

Mirjam Beyers, Voorzitter.